

Міністерство освіти і науки України

Дніпровський державний технічний університет

Методичні вказівки

до самостійних занять з курсу

«ЛІНГВІСТИЧНИЙ АНАЛІЗ ХУДОЖНЬОГО ТЕКСТУ»

для здобувачів вищої освіти першого (бакалаврського) рівня

зі спеціальності 035 Філологія

Затверджено редакційно-видавничою
секцією науково-методичної ради ДДТУ

18.02. 2019 р. Протокол № 2

Кам'янське

2019

Розповсюдження і тиражування без офіційного дозволу Дніпровського державного технічного університету заборонено.

Методичні вказівки для самостійних занять з дисципліни «Лінгвістичний аналіз художнього тексту» для здобувачів вищої освіти першого (бакалаврського) рівня зі спеціальності 035 Філологія / Укладач: канд. філол. наук, доцент кафедри перекладу Гольтер І.М.- Кам'янське, ДДТУ, 2019.- 17с

Укладач: к. філол. н., доцент Гольтер І.М.

Відповідальний за випуск :

зав. кафедрою, канд. філол. наук, доц. Воронова З.Ю.

Рецензент : канд. філол. наук , доц. Романюха М.В.

Затверджено на засіданні кафедри ПР
протокол № 1 від 24.01. 2019р.

Коротка анотація. У методичних вказівках подається тематика самостійних занять з курсу «Лінгвістичний аналіз художнього тексту», список основної літератури, список додаткової літератури, сформульовані питання для самоперевірки щодо засвоєння студентами теоретичних знань.

Зміст

Вступ	4
Тема 1. Основні аспекти розгляду тексту	5
Тема 2. Прийоми та методи філологічного аналізу текстів різних жанрів	9

ВСТУП

Курс лінгвістичного аналізу художнього тексту (ЛАХТ) має узагальнювальний синтезуючий характер. Він є складовою циклу лінгвістичних і літературознавчих дисциплін у вищому навчальному закладі та спирається на ґрунтовну мовознавчу і літературознавчу підготовку студентів.

Курс важливий як в теоретичному, так і в практичному відношенні. Перше пов'язане з необхідністю вирішувати важливі дискусійні питання теорії тексту і дискурсу, значущі для ефективного мовного спілкування : що таке текст і дискурс, які їх ознаки і категорії, яка структура тексту і основні напрями його аналізу та ін.

Завдання вивчення дисципліни

Сформувати філологічну культуру студентів, уміння створювати тексти різних стилів і жанрів з урахуванням конкретних екстралінгвістичних чинників спілкування (сфери спілкування, ситуації, адресата, цілей і завдань спілкування), навчити їх усім видам текстової діяльності як основи мовного спілкування.

Студент повинен **знати**

- питання з сучасної комунікативної теорії тексту і методології його дослідження;

- структуру текстів різних видів;

- мовні особливості змістовного характеру текстів.

Студент повинен **вміти**

- здійснювати первинну і вторинну текстову діяльність (текстоутворення і інтерпретація) на основі лінгвістичного аналізу і знання основних ресурсів російської / української мови, включаючи художньо-виразні засоби;

- володіти різними методами і методиками лінгвістичного аналізу текстів різних стилів і жанрів;

- здійснювати комплексний лінгвістичний аналіз тексту, орієнтований на визначення його культурологічного статусу.

Тема 1. Основні аспекти розгляду тексту

На сьогоднішній день текст розуміється як цілісне комунікативне утворення, що відрізняється структурно-семантичною, композиційно-стилістичною і функціональною єдністю і характеризується певним набором категоріальних ознак (текстових категорій), таких як інформативність, завершеність, лінійність, інтегративність, рекуративність (повторюваність), що особливим чином проявляються на над фазовому рівні. Хоча текст зовнішньо представлений послідовністю лінійно розташованих речень, абзаців та інших фрагментів, він є якісно новим утворенням, що не зводиться до суми складових його елементів. У даній трактовці текст виступає самостійним об'єктом лінгвістичного та лінгвостилістичного аналізів.

Однією з основних задач лінгвістики тексту є виявлення, систематизація і опис категоріальних якостей тексту, що надають йому якісну своєрідність, зі своїми змістовими та формальними одиницями.

В різні періоди проблемою вивченням та аналізу тексту займалися такі вчені, як М.М. Бахтін, В.В. Виноградов, Л.В. Щерба, В.М. Жирмунський.

Одним з суттєвих параметрів будь-якого тексту є приналежність його до певного стилю і жанрова оформленість. Закономірності організації тексту різних стилів вивчаються функціональною стилістикою, риторикою, а літературний жанр тексту як історично складений тип літературного твору, що має набір суттєвих ознак, естетичних якостей, є предметом вивчення літературознавства. Проте суттєві параметри тексту в загальному вигляді повинні бути охарактеризовані і при філологічному аналізі тексту на попередньому етапі його вивчення.

В той же час в лінгвістиці останніх років активно розвивається теорія мовленнєвих жанрів, ідеї якої представляються плідними і перспективними для аналізу літературно-художніх творів. У світлі цієї теорії літературно-художній твір розглядається як мовленнєвий акт, мовленнєва діяльність, що обумовлено естетико-пізнавальною і комунікативною природою тексту.

Бабенко Л.Г. визначає такі підходи до вивчення тексту:

1. Лінгвоцентричний (аспект співвідношення «мова-текст»). Логіка базується на вивченні функціонування мовних одиниць та категорій в умовах художнього тексту. 2. Текстоцентричний (текст як автономне структурно-сміслові цілі без співвідношення з учасниками літературної комунікації). Заснований на уявленні про текст як результат і продукт творчої діяльності. Текст розглядається як цілісний завершений об'єкт дослідження. Проте окремо виділяються семантика і граматику тексту, основу яких складає погляд на текст як на структурно-семантичне цілі. 3. Антропоцентричний (аспект співвідношення «автор-текст-читач»). Пов'язаний з інтерпретацією тексту в аспекті його породження (позиція автора) і сприйняття (позиція читача), в аспекті його дії на читача в дериваційному аспекті. 4. Когнітивний (аспект співвідношення «автор-текст-позатекстова діяльність»).

Текст представляє собою надзвичайно складний об'єкт дослідження. Через багатоплановість і багаторівневність його організації текст важко вкласти в звичні лінійні рамки тієї лінгвістичної науки, котра сформувалася на виявленні певного корпусу одиниць і подальшої їх класифікації. Саме цей фактор, а також міждисциплінарний статус теорії тексту, її зв'язок з цілим рядом наукових дисциплін цілком природно обумовлюють множинність підходів до вивчення тексту і відповідно породжують плюралізм думок відносно його природи.

Слід відмітити, що художній текст як явище мистецтва слова є комплексним: воно мистецьке і психологічне, інтелектуальне і соціальне; це своєрідний мовленнєво-словесний акт між автором і читачем, що здійснюється за допомогою слова. Найновіші дослідження цього феномена здійснюються при залученні необхідних наук: психології художньої творчості, історії літератури, літературної критики, мовознавства та ін. Лінгвістичний аналіз не руйнує цілісності художнього тексту і цілісності його сприйняття. Але він дозволяє бачити естетичне цілі таким, яким його творив і хотів, щоб його власне таким сприймали, автор. Тому й ключі до розуміння його задуму - у системі мовно-художніх засобів твору.

Крупа М. зазначає, що лінгвоаналіз використовує такі методи дослідження: семантико-стилістичний, порівняльний, стилістико-статистичний, метод

стилістичного експерименту. Крім загальних методів, якими користуються всі підрозділи стилістики, лінгвоаналіз володіє притаманними лише йому, а саме: 1) Метод «слово-образ (мікрообраз)» - виявлення того комплексу мовних засобів різних рівнів з усіма стилістико-смісловими нюансами, який служить для створення даного мікро образу в системі художньо-образного мислення письменника; окремий образ відображає ідейно-художній задум цілого тексту. 2) Метод комплексного аналізу художнього тексту, який забезпечує лінгвістична категорія образу автора. 3) Метод повільного прочитання художнього тексту передбачає лінгвостилістичне опрацювання кожної мовної одиниці з метою обґрунтованої мотивації авторського відбору. 4) Метод лінгвістичного аналізу за мовними рівнями. 5) Метод комплексного дослідження позатекстових факторів мовної особистості письменника: мовне оточення, освіта, лектура та ін. Застосування методу передбачає виявлення у художньому тексті тематичних і стильових домінант, образно-асоціативних полів, ключових слів та наскрізних образів. 6) Метод естетичного спостереження над словом у художньому тексті. 7) Метод компонентного аналізу безпосередньо спрямований на розкриття семантичних основ образності, парадигматики естетичних значень. 8) Метод дослідження лексико-семантичних полів. 9) Контекстний та інтертекстуальний метод аналізу мовних одиниць. У художньому тексті він дозволяє простежити функціонування наскрізних образів, мовних знаків культури у горизонтальному та вертикальному контексті словесності.

Для повного та глибокого аналізу художнього тексту В.П. Тюпа пропонує використовувати ступені пізнання, такі як фіксація, систематизація, ідентифікація, пояснення, інтерпретація. Звичайно, що окремий науковий твір не обов'язково вміщає всі п'ять ступенів пізнання. Проте, будь-яке наукове судження, що входить в склад такого твору, володіє одним із модусів науковості.

У Арнольда І.В. можемо знайти два основних типи аналізу художнього твору. У першому спочатку гіпотетично виділяється основна ідея чи тема цілого, потім виділяються лексичні, синтаксичні, морфологічні і фонетичні частини тексту, котрі дають змогу підтвердити, уточнити, видозмінити чи навіть заперечити вихідну гіпотезу, в останньому випадку гіпотезу заміняють новою і

повторюють процедуру спочатку. Другий метод заснований на русі в протилежний напрямок: увага зосереджена на якій-небудь формальній особливості чи деталі тексту. Помітивши таку особливість, дослідник шукає пояснення, зіставляючи з іншими особливостями і контекстом, перевіряє, чи не підтримується таке висунення іншими способами, і нарешті, формулює основну ідею і тему. Потім ця перша деталь, яку помітив дослідник, та інші, знайдені пізніше, розглядаються з точки зору їх місця в художньому цілому [1: 63].

Рудяков Н.А. стверджує, що естетичні та мовні закономірності у художньому творі передбачають лише два етапи у стилістичному досліджуванні цього об'єкту. Перший – це визначення естетичних закономірностей, тобто тих протиріч між об'єктивною дійсністю та її відображенням у свідомості суб'єкта, котрі лежать в основі словесного образу суб'єкта оповіді і словесних образів відтворюваних ним персонажів і котрі обумовлені естетичними перетвореннями мовних одиниць у художньому творі і їх об'єднання в особливу, функціонально спеціалізовану систему. Другий етап – семантична інтерпретація художнього твору, тобто дослідження мовних одиниць, що представляють собою ту об'єктивну реальність, в якій знаходить вираження ідейно-образний зміст.

Отже, підсумовуючи усе сказане вище, можемо зауважити, що стилістично-лінгвістичний аналіз художнього тексту є явищем багатограним та різностороннім. Майже кожен науковець, що працює у даній галузі, пропонує свій власний метод. Проте, слід пам'ятати, що лише у взаємодії ці методи допоможуть проаналізувати художній текст якнайдетальніше.

Література:

1. Арнольд И.В. Стилистика. Современный английский язык: Учебник для вузов. – 4-е изд., испр. и доп. – М.: Флинта: Наука, 2002. – 384с.
2. Бабенко Л.Г. Лингвистический анализ художественного текста. Теория и практика: Учебник; Практикум / Л.Г. Бабенко, Ю.В. Казарин. – 2-е изд. – М.: Флинта: Наука, 2004. – 496с.
3. Крупа Марія Лінгвістичний аналіз художнього тексту. – Тернопіль: Підручники і посібники, 2005. – 416с.
4. Рудяков Н.А. Стилистический анализ художественного произведения. – К.: Головное издательство издательского объединения «Вища школа», 1977. – 136с.

5. Тюпа В.И. Анализ художественного текста : учеб. пособие для студ. филол. фак. высш. учеб. заведений / В.И. Тюпа. – М.: Издательский центр «Академия», 2006. – 336с.

Тема 2. Прийоми та методи філологічного аналізу текстів різних жанрів.

Метод (від грец. *methodos* «шлях дослідження, пізнання») - система правил і прийомів підходу до вивчення явищ і закономірностей природи, суспільства і мислення. Термін «метод» неоднозначний: його використовують у загальнонауковому, філософському значенні, у спеціально-науковому (що стосується окремої галузі науки - фізики, хімії, математики, історії, літературознавства, мовознавства тощо) і у значенні, яке збігається зі значенням терміна методика. У загальнонауковому та філософському значенні термін метод означає шлях пізнання і тлумачення будь-якого явища дійсності. Загальнонаукові методи пізнання базуються на знанні універсальних законів природи, суспільства і мислення. У спеціально-науковому значенні слово метод означає шлях пізнання і тлумачення явищ, який використовується в певній конкретній науці (математичні методи, соціологічні методи, лінгвістичні методи тощо). На думку Б. М. Головіна, метод - це шлях, який прокладають до істини, а методика - інструменти, потрібні для розчищення цього шляху. Якщо ми звернемося до проблеми методу в мовознавстві ХХ століття, то побачимо, що історія лінгвістики ХХ століття - це історія перманентного методологічного заколоту, що протікає на тлі послідовних теоретичних переворотів.

Виділяють такі методи лінгвістичних досліджень:

1. Описовий метод - планомірна інвентаризація одиниць мови і пояснення особливостей їх будови та функціонування на певному етапі розвитку мови, тобто в синхронії. В описовому методі розрізняють такі послідовні етапи: 1) виділення одиниць аналізу (фонем, морфем, лексем, конструкцій тощо); 2) членування виділених одиниць (вторинна сегментація): поділ речення на словосполучення, словосполучення на словоформи, словоформи на морфеми, морфеми на фонеми,

фонемі на диференційні ознаки; 3) класифікація й інтерпретація виділених одиниць. Описовий метод використовує прийоми зовнішньої та внутрішньої інтерпретації. Прийоми зовнішньої інтерпретації поділяють на два види: а) за зв'язком з позамовними явищами (соціологічні, логіко-психологічні, артикуляційно-акустичні); б) за зв'язком з іншими мовними одиницями (прийоми міжрівневої інтерпретації). Прийоми внутрішньої інтерпретації - це різні способи вивчення мовних явищ на основі їх системних парадигматичних і синтагматичних зв'язків, тобто, як зауважив Ф. де Соссюр, вивчення мови в самій собі і для себе самої. Парадигматична методика охоплює опозиційний прийом (на основі зіставлення і протиставлення мовних одиниць встановлюються їх диференційні ознаки, а на основі спільності й відмінності одиниці об'єднуються в різні парадигматичні групи). Парадигматична методика доповнюється синтагматичною, тобто вивченням сполучуваності досліджуваних одиниць, їх контексту. Синтагматика нерідко розкриває приховані властивості мовної одиниці, які при парадигматичному (опозиційному) підході можуть бути непоміченими.

2. Порівняльно-історичний метод (компаративний, лінгвогенетичний) - сукупність прийомів і процедур історико-генетичного дослідження мовних сімей і груп, а також окремих мов для встановлення закономірностей їх розвитку. На думку американського мовознавця Леонарда Блумфілда, відкриття порівняльно-історичного методу є одним із тріумфальних досягнень науки XIX ст. Цей метод ґрунтується на наукових прийомах відтворення (реконструкції) незафіксованих писемністю наявних у минулому мовних фактів шляхом планомірного порівняння відповідних пізніших фактів двох чи більше конкретних мов, відомих за писемними пам'ятками або безпосередньо за їх уживанням у мовленні. Основоположниками цього методу є німецькі вчені Ф. Бопп і Я. Грімм, датський мовознавець Р. Раск і росіянин О. Х. Востоков. Порівняльно-історичному методові відповідає певна теорія мови, основний зміст якої зводиться до таких чотирьох положень: 1) порівняння мов виявляє їх спорідненість, тобто походження від одного джерела - мо-ви-основи (прамови); 2) за рівнем спорідненості мови об'єднуються в сім'ї, групи і підгрупи; 3) відмінності споріднених мов можуть бути

пояснені тільки безперервним їх розвитком; 4) зміни звуків у споріднених мовах мають чіткий закономірний характер, через що корені та флексії є стійкими впродовж тисячоліть, що дає можливість встановити (реконструювати) архетипи. Порівняльно-історичний метод був і залишається найважливішим інструментом установалення спорідненості мов і пізнання їх історії. Найважливішою процедурою порівняльно-історичного методу є реконструкція звуків і морфологічних архетипів, яка здійснюється за допомогою встановлення відповідників на всіх рівнях мови.

3. Основні принципи дистрибутивної методики Л. Блумфільд розробив у 20-х роках ХХ ст., а в 30-50-х роках їх розвинув З. Харріс, якого вважають творцем цієї методики. Дистрибуція (від лат. *distributio* «розподіл») - сукупність усіх оточень, у яких перебуває досліджуваний елемент на відміну від оточень інших елементів. Дистрибутивний аналіз - методика дослідження мови на основі оточення (дистрибуції, розподілу) окремих одиниць у тексті. Це своєрідний дешифрувальний підхід за принципом сентенції.

4. Трансформаційний аналіз - експериментальний прийом визначення синтаксичних і семантичних подібностей і відмінностей між мовними об'єктами через подібності й відмінності в наборах їх трансформацій. Методику трансформаційного аналізу опрацювали і ввели в наукову практику на початку 50-х років ХХ ст. З. Харріс і Н. Хомський. Суть цієї методики полягає в тому, що в основі класифікації мовних структур лежить їх еквівалентність іншим за будовою структурам, тобто можливість однієї структури перетворюватися на іншу (наприклад, активна конструкція може трансформуватися в пасивну). Трансформаційний аналіз використовують у лінгвістичних дослідженнях синтаксису, морфології, словотвору, лексичної семантики. Останнім часом із розширенням трактування трансформацій за рахунок зняття з визначення трансформації умови незмінності лексичного складу речення й умови незмінності синтаксичних відношень між словами сфера застосування трансформаційного аналізу значно розширилася. Трансформаційна методика знайшла застосування в теорії і практиці машинного перекладу. Елементи трансформаційного аналізу

здавна використовують у шкільному викладанні рідної та іноземної мов. Так, скажімо, учням важко розрізнати додаток і неузгоджене означення.

5. Структурні методи. Основна мета - представлення структури мови і опис його системи. Він допомагає описувати семантичну структуру слова. Цей метод ґрунтується на тому, що лексичне значення слова ділиться на мінімальні одиниці змісту, що знаходяться в системних відносинах. Компонентний аналіз - метод розкладання лексичного значення на семи. Виявляються вони логічним шляхом. Кожна сема у значенні представлена одним або декількома словами. Наприклад: йогурт = значення: заквашене + молоко + з фруктовими добавками.

6. Лінгвістичний метод зазвичай трактується як приватний науково-дослідний метод, що застосовується у лінгвістиці. Власне лінгвістичним методом вважається порівняльно-історичний метод, що виник в результаті відкриття спорідненості мов, що оперує системою особливих прийомів, правилами і процедурами лінгвістичного аналізу звуків і морфем при порівняльно-методичній інтерпретації.

7. Комплексно-процесуальний метод. Комплексно-процесуальний метод ми трактуємо як один з методів дослідження мови, його опису та здійснення мовної діяльності на основі функціонально-стилістичного інваріанту мовної системи та його модифікацій; стилістично диференційованих текстів: книжкових, розмовних, текстів-міркувань; комунікативних якостей мови: правильність, точність, логічність, чистота, виразність, доречність.

8. Метод мовностилістичної абстракції. Поряд з комплексно-процесуальним методом, до синтетичних відноситься метод мовностилістичної абстракції. Метод мовностилістичної абстракції націлений на дослідження мови як вторинної раціональної системи з урахуванням її стилістичної диференціації. Зокрема, будь-яка метафора з позицій мовностилістичної абстракції оцінюється не як підлегла структура, а як одне з мовних засобів, що відбиває образність художньої мови.

Аналогічно віддієслівні іменники в науковому стилі сигналізують про їх абстрактність.

9. Лінгвостилістична абстракція - це метод, який застосовується для дослідження, аналізу та опису стилістичного феномена в мові в його цілісності, з урахуванням взаємозв'язків між людиною, світом, мовою. Лінгвостилістична абстракція дозволяє проводити аналіз нерозчленованих стилістичних об'єктів, які виступають як процес, як єдине ціле в сукупності її системних і структурних властивостей. Зокрема, застосування методу лінгвостилістичної абстракції при аналізі тексту дозволяє: 1) розглянути в комплексі особливу ієрархію відносин, що залежать від типу, жанру тексту: а) ситуацію спілкування; б) композиційну структуру тексту; в) набір мовних засобів, корелюють як з ситуацією спілкування, так і зі структурою тексту, його континуумом; 2) більш глибоко дослідити стилістичні ресурси і функціональні особливості тексту, враховуючи міждисциплінарні системні зв'язки з літературознавством; 3) використовувати інформаційну модель як інструмент мовностилістичної абстракції, що дає можливість здійснити комплексний аналіз тексту, не розчленовуючи його на частини, а виявляючи типи відносин між значеннями і формами їх відображення в стилістично диференційованих текстах різних типів і жанрів.

10. Індукція і дедукція. Здавна відоме логічне протиставлення індуктивного і дедуктивного методів дослідження. В емпіричних науках, до яких відноситься і лінгвістика, це протиставлення пов'язане з протиріччям між природою досліджуваного об'єкта (сутністю) і наявним у розпорядженні дослідника емпіричним матеріалом (фактами). Як вже було зазначено вище, об'єкт лінгвістики - мова - не дано досліднику в безпосередньому спостереженні. Досліджуваним емпіричним матеріалом дослідника є непрямі свідчення про мову, а саме - продукти мовної діяльності (мовні вирази). Кількість одиничних мовних фактів нескінченна, тому збір всіх фактів є принципово нерозв'язним завданням і не може бути кінцевою метою дослідження. Дедуктивний метод в якості відправного пункту передбачає, засновані на певних припущеннях сутності і перевірку

реальності цих сутностей, їх відповідності (або невідповідності) досліджуваним фактам. У реальній лінгвістичній практиці застосування індуктивного чи дедуктивного методу в чистому вигляді неможливе, хоча певна перевага того чи іншого методу в конкретних наукових школах спостерігається нерідко. Найбільш продуктивним, швидше за все, є циклічне застосування дедуктивного та індуктивного методу з послідовним уточненням уявлення про досліджуваний об'єкт.

11. Евристичні методи пов'язані зі збором та документацією фактів. Сам процес отримання фактів може бути пасивним або активним. Метод пасивного спостереження (інакше іменованій реєстраційним) використовується тоді, коли необхідно отримати максимально достовірний мовний матеріал, незалежний від волі дослідника і процесу вилучення мовних даних. Таким матеріалом є спонтанна мова носіїв мови в природній комунікативній ситуації. Дослідник є лише реєстратором цієї мови або використовує раніше зафіксовану мову (наприклад, письмові тексти). Первинною формою реалізації мовної діяльності є спонтанна і, перш за все, діалогічна мова. В останні десятиліття технічні засоби автоматичної фіксації усного мовлення надали дослідникам необмежений доступ до таких фактів. Активний (він же експериментальний) метод полягає в застосуванні всіляких процедур, керуючих мовною поведінкою промовця, з метою отримання необхідних досліднику фактів. Інтроепективний метод використовується, коли мовні факти дослідник не реєструє, а створює сам, використовуючи себе як носія мови.

12. Формалізація лінгвістичних описів. У лінгвістиці розроблені різні методи формалізації інформації про мову. Класичним формалізмом таксономічної лінгвістики є уявлення системно протиставлених мовних одиниць у вигляді граматичної парадигми, тобто сукупності системно пов'язаних форм - наприклад, відмінкових і числових форм іменника чи особистих форм дієслова. Для представлення синтагматичних та ієрархічних відносин мовних одиниць використовуються різного типу графи, наприклад, дерева залежностей та дерева

складових. З точки зору здатності брати участь у синтаксичних процесах найбільш природним відношенням є суб'єкт. Так, у мовах з дієслівним узгодженням суб'єкт обов'язково є контролером погодження; іншими словами, якщо дієслово в мові в принципі узгоджується (скажімо, в особі або числі) з будь-якими синтаксично пов'язаними з ним членами речення, то серед останніх обов'язково виявиться суб'єкт. Часто він є і єдиним контролером узгодження, проте в деяких мовах є суб'єктно-об'єктне узгодження, а іноді контролером узгодження є також непряме доповнення.

Література:

1. Дистрибутивний аналіз. Методика безпосередніх складників. Трансформаційний аналіз - методи лінгвістичних досліджень [Електронний ресурс] - Режим доступу : <http://www.bestreferat.ru/referat-163373.html>
2. Методи лінгвістичних досліджень [Електронний ресурс] - Режим доступу : http://knowledge.allbest.ru/languages/2c0a65625b3ac68a5c53b88521216c27_0.html
3. Методологія лінгвістики [Електронний ресурс] - Режим доступу : http://www.krugosvet.ru/enc/gumanitarnye_nauki/lingvistika/METODOLOGIYA_LINGVISTIKI.html?page=0,9
4. Методы лингвистических исследований [Електронний ресурс] - Режим доступу : <http://www.ranez.ru/article/id/420>
5. Методы лингвистического исследования и описания языка, обусловленные функционально-стилистическим инвариантом [Електронний ресурс] - Режим доступу: http://gerebilo.ucoz.ru/load/stati_v_sbornikakh_i_zhurnalakh/stati_v_regionalnykh_izdaniyakh/t_v_zherebilo_metody_lingvisticheskogo_issledovanija_i_opisanija_jazyka_obuslovlennye_funkcionalno_stilisticheskim_invariantom/28-1-0-515

НАВЧАЛЬНЕ ВИДАННЯ

Методичні вказівки для самостійних занять «Лінгвістичний аналіз художнього тексту» для студентів напрямку 6.020303 «Філологія»

Укладач: Гольтер І.М.

Підписано до друку _____

Формат А4

Тираж _____

Замовлення _____

51918 м. Дніпродзержинськ, вул. Дніпробудівська, 2

